

og Brød til strengt Fængsel, der har gjort, at jeg har taget mine Forslag tilbage. Man kan altsaa ikke bebrejde mig, at jeg ikke har søgt at skjærpe selve Lovforslaget. Den høitærede Minister udtalte endvidere, at han ikke havde nogen Tro til, at Mindretallet overhoved skulde være tilbøjeligt til at gaa nogenstunde anden Vej end den, det selv havde udtalt sig for i Betænkningen, i den Overbevisning, at den var den rette, og han udtalte derfor, at det dog vistnok ikke havde kunnet nytte Noget, om Udtalelserne fra dem, Ministeren havde spurgt tilraads, vare komne frem; vi havde i hvert Fald ikke taget Hensyn dertil. Hertil skal jeg blot for mit eget Bedkommende og uden nogen Forpligtelse for min ærede Medforslagsstiller (Thomsen) — thi jeg veed ikke, hvorvidt han tiltræder mine Anskuelser — benytte Leiligheden til at vise, i hvilken Grad jeg skal være redebon til at underordne mig Andres Anskuelser. Jeg tror ikke, jeg i den Henseende kan gjøre noget Bedre end at tilbyde den høitærede Minister, at hvis han mellem anden og tredje Behandling vil spørge samtlige Jurisdiktionschefer, samtlige høiere Myndigheder i Hæren, ialt henved 60 —: „Anser De de Straffearter, som foreslaas i 2det Kapitel af det Rigsdagen forelagte Forslag til en Straffelov for Krigsmagten, for tilstrækkelig betryggende som Midler til Disciplinens Opretholdelse i Hæren i Fred som i Krig?“ og paa dette Spørgsmaal blot forlanger et Ja eller Nei, saa vil jeg paa Forhaand erklære, at hvis blot 15 af disse Myndigheder sige Ja, skal jeg ved tredje Behandling stemme for Lovforslaget i den Form, hvori den høitærede Minister har forelagt det. Jeg tror ikke, jeg kan give noget bedre Bevis for den Overbevisning, hvormed jeg kjæmper for Sagen (Ufrydelse). De Herrer sige: en Fjerdedel! Ja, der kunne De se, i hvilken Grad jeg respekterer Mindretallet; jeg fordrer selvsølgelig ikke, at de Herrer ved andre Leiligheder skulle respektere Mindretallet her i Thinget paa samme Maade, skjøndt det jo ogsaa udgjør en Fjerdedel. Jeg skal meget villig indrømme lige overfor den høitærede Minister, for saa vidt det skulde gjælde som en Indvendning mod mig, at det maatte kunde se lidt besynderligt ud, nu at spørge Jurisdiktionscheferne om deres Mening, naar man ikke har gjort det strax; men det forekommer mig, at der ikke kan være det Møringeste til Hinder derfor, da den høitærede Minister allerede har spurgt Enkelte og af dem faaet et Svar, saa ogsaa at spørge

dem, af hvem han ikke har faaet noget saadant, og det forekommer mig, at Anledningen til at spørge kunde være saa meget større, som det ikke kan være den høitærede Minister ubekjendt, efter den Forbindelse, hvori han staar med Hæren, at der i denne er overordentlig megen Frygt for, at det foreliggende Forslag skal blive vedtaget i den Form, hvori det nu foreligger. Denne Frygt skriver sig ikke fra Hensyn til Folkene, thi det er fuldstændig en Misforstaaelse, naar man tror, at det er, fordi vi betragte vore Folk som værende af anden Bestaafenhed end andre Folk, at vi anse det for nødvendigt at have ganske andre Straffebestemmelser end dem, der indholdes i Lovforslaget. Nei, Enhver veed, at vore Folk ere saaledes, at et godt Ord finder et godt Sted, saa det er kun overfor enkelte Individer, vi behøve Straffebestemmelser; men som jeg tillod mig at sige ved Sagens 1ste Behandling: naar man ikke giver os Midler til at straffe og ramme de virkelig Skyldige paa virksom Maade, saa tvinger Loven os ind paa at straffe og ramme de Ufkyldige, og jeg kan ikke se § 33 paa anden Maade, end at den er et Forsøg paa at kaste Straffen over paa en hel Del Ufkyldige, for at redde Skyldige fra de strengere Straffe, de ellers havde forskyldt. Jeg skal søge ikke at komme tilbage til de Forhandlinger, der have været førte om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og om Staastraf, thi jeg er ikke i Stand til at sige nogetstunde Nyt herom; men jeg skylder dog den høitærede Minister en Bemærkning lige overfor den Maade, hvorpaa jeg igaar omtalte den svenske Straffelov og tog den til Indtægt. Den høitærede Minister vil ikke benegte, at med Hensyn til § 17 i Disciplinarglementet for den svenske Hær har den Omstændighed, at man tidligere var i Stand til at hverve Soldater paa 6—7 Aar, medens man nu kun kan faae dem paa kortere Tid, for saa vidt ingen anden Betydning, end at, naar de Bedkommende forse sig paa en vis Maade, kunne de sættes til et Disciplinarkompagni, for der at fyldestgjøre deres resterende Tjenestetid gennem Arbejde. Talen kan kun være om at tjene i noget kortere eller længere Tid, og det er jo uvæsentligt. Den anden Bestemmelse, jeg omtalte, gjælder de inddelte Tropper, og efter den Bestemmelse kan Soldaten ved disse, naar visse Forhold, som nærmere omtales i Forordningen, ere tilfæde, stryges af Hæren. Nu sagde den høitærede Minister, at Sandsynligheden talte ikke for, at dette Forhold kunde be-